

METROPOLITAN ARCHEPARCHY OF PHILADELPHIA
Ukrainian Catholic
827 North Franklin Street
Philadelphia, Pennsylvania 19123-2097
Phone (215) 627-0143 Fax (215) 627-0377
ukrmet@ukrcap.org

No. 213/2015 O

This Number Should be Prefixed to Your Reply

Office of the Metropolitan

**EASTER PASTORAL OF THE UKRAINIAN CATHOLIC HIERARCHY OF
THE U.S.A. TO OUR CLERGY, HIEROMONKS AND BROTHERS, RELIGIOUS SISTERS, SEMINARIANS
AND BELOVED FAITHFUL**

Christ is Risen!

Indeed he is Risen!

“Then (the women) went out and fled from the tomb, seized with trembling and bewilderment. They said nothing to anyone for they were afraid.” Mk. 16:8

It should be easy for us to think of a time when we were so terrified of something or someone that we ran away in fear. Why did we run? Sometimes we were afraid of getting hurt. Or perhaps we were afraid of losing control. Other times we were afraid of what we did not understand.

When we read the Gospels we can be surprised to learn that it is also those who are the closest companions of Christ who fled in terror. When Judas led the soldiers into the Garden of Gethsemane and betrayed his Master, it is the disciples who fled for their lives. Later, it is Peter, fearing a similar fate, who denied Jesus three times. And almost at the very end of the Gospel, following the crucifixion, death and resurrection of Jesus, it is the women who came to the tomb very early on that first Easter Sunday morning, whom we witness fleeing in fear and astonishment. Why did they flee? Were they afraid for their lives as were Peter and the other disciples?

Certainly, we must admire the tenacity of the faith of Mary Magdalene and the other women for coming to the tomb in the first place to anoint the body of Jesus. It is astonishing they did not let themselves become discouraged either by the fearful events they had just witnessed two days earlier or by the impossibility of what they planned to do. After all, how were they to get past the soldiers guarding the tomb and whose aid could they enlist to help them roll away the great stone at its entrance?

But God, in rewarding their faith, removed all obstacles – the soldiers are struck dumb and the stone is miraculously rolled away by an angel in the form of a young man who now sits at the head of the place where Jesus was laid. He tells them that Jesus is not there, that he is risen and that he will meet them and the disciples in Galilee. But instead of responding with joy to this unexpected announcement, the women are seized with fear and run off in haste.

Their reaction is not surprising because they had come to the tomb to pay their final respects to their Teacher, who had died a horrible death. They were taken aback to discover the grave empty and still more when they heard the message of the angel. And they were overcome with fear when they realized that the empty tomb had completely upended their world and challenged everything they thought they knew. If their eyes were not deceiving them and if what the young man in the tomb said was true, then the whole world had changed radically with Jesus' resurrection, and that meant they had to change too. The women had come to the tomb to honour a man who had died. Instead, they were sent out to proclaim that he is very much alive. Little wonder they were afraid!

Once again this year, we have completed our Lenten journey of prayer and repentance and, having spiritually re-lived the final terrible days of Jesus' earthly life in the liturgical services of Holy Week, we find ourselves, along with the pious women, kneeling at the foot of the empty tomb of Jesus.

How will we respond to the astonishing sight of the empty tomb and the words of the angel? Will we too run away in fear, unable to face a God who overturns our understanding of the world? Will we flee from the personal challenge that He presents to us? Or, will we come to the empty tomb and find our hope?

Whatever our hopes are – for reconciled relationships, for healing from physical illness or emotional hurts, for a closer relationship with God, for peace in our families, our parish communities, our country, for an end to the senseless spilling of blood in Ukraine and for the restoration of peace in our homeland – they are all found in the empty tomb. For God has reconciled everything to himself by making peace through the blood of the cross and through the crucified and resurrected Lord, the firstborn of the dead and the beginning of the new creation. (Col. 1:19, 20)

Today we celebrate the resurrection of the Messiah, the Son of God. We, like the women, must tremble with amazement when we approach the empty tomb. Christ is truly Risen! How wonderful it is when we meet the living God!

Our fervent prayer is that our Resurrected and Living Lord may bestow his peace and grace upon you and your loved ones, upon all our brothers and sisters scattered throughout the world and especially upon our beloved and suffering Ukraine.

Christ is Risen! Indeed he is Risen!

+Stefan Soroka
Archbishop of Philadelphia for Ukrainians
Metropolitan of Ukrainian Catholics in the United States

+Richard Seminack
Eparch of St. Nicholas in Chicago

+Paul Chomnycky, OSBM (*author*)
Eparch of Stamford

+ Bohdan Danylo
Eparch of St. Josaphat in Parma

+John Bura
Auxiliary Bishop of Philadelphia

Easter, 2015

METROPOLITAN ARCHEPARCHY OF PHILADELPHIA
Ukrainian Catholic
827 North Franklin Street
Philadelphia, Pennsylvania 19123-2097
Phone (215) 627-0143 Fax (215) 627-0377
ukrmet@ukrcap.org

№. 213/2015 O

This Number Should be Prefixed to Your Reply

Office of the Metropolitan

**ВЕЛИКОДНЕ ПАСТИРСЬКЕ ПОСЛАННЯ УКРАЇНСЬКИХ КАТОЛИЦЬКИХ ЄРАРХІВ У США
ДО СВЯЩЕНИКІВ, ЄРОМОНАХІВ ТА БРАТІВ, СЕСТЕР МОНАХИНЬ, СЕМІНАРИСТІВ
ТА ДОРОГИХ ВІРНИХ**

Христос Воскрес!

Воістину Воскрес!

“І вони (жінки), вийшовши, втекли від гробу, бо жах і трепет огорнув їх, і нікому нічого не сказали, бо боялися.” Мк. 16:8

Ми легко пригадуємо собі випадки, коли нам доводилося втікати зі страху перед чимось або кимось. Чому ми втікали? Іноді ми боялися отримати травму чи, можливо, боялися втратити контроль. Іноколи нас лякав брак розуміння чогось.

Читаючи Євангеліє, в нас виникає здивування, коли ми довідуємося про найближчих друзів Христа, які також утікають зі страху. Коли Юда привів воїнів в Гетсиманський сад і зрадив свого Вчителя, учні кинулися тікати, рятуючи своє життя. Пізніше Петро, побоюючись подібної долі, тричі відрікся Ісуса. І, майже, наприкінці Євангелія, після розп'яття, смерті і воскресіння Ісуса, саме жінки прийшли до гробниці рано вранці у першу Пасхальну неділю, і як ми спостерігаємо, втекли зі страху і здивування. Чому вони втікали? Чи вони боялися за своє життя подібно, як Петро та інші учні?

Звичайно, ми повинні захоплюватися міцною вірою Марії Магдалини та інших жінок, які прийшли до гробу, в першу чергу, щоб намастити тіло Ісуса. Дивно, що вони не сумували через страшні події, які вони щойно пережили два дні раніше або через брак можливості здійснити свої наміри. Зрештою, як їм вдається пройти повз воїнів, які охороняли гробницю і хто допоміг їм відвалити великий камінь біля входу до гробу?

Однак, Бог, як нагороду за їхню віру, зняв усі перешкоди: воїни оніміли і ангел у вигляді молодого юнака, який сидів біля того місця, де Ісус був похований, чудесним способом відкотив камінь від входу до гробу. Він сказав їм, що Ісуса немає тут, що Він воскрес, і що він зустріне їх та своїх учнів в Галилеї. Проте, замість радісної відповіді на цю несподівану вістку, жінки, будучи охоплені страхом, швидко втекли від гробу.

Їхня реакція нас не дивує, адже, вони прийшли до гробу, щоб віддати останню шану своєму Вчителю, який помер жахливою смертю. Вони були приголомшені, виявивши порожній гріб, та ще більше, почувши вістку ангела. Зі страху від побаченого порожнього гробу, у їхньому світі все повністю змінилося та все, що їм було відомо до цього часу, стало перед викликом. Якщо їхні очі їх не обманювали, і те, що сказав їм молодий юнак при гробі, було правдою, то весь світ радикально змінився через воскресіння Ісуса, а це означало, що їм довелося змінитися також. Жінки прийшли до гробу віддати шану померлому. Замість цього, вони були послані проголосити радісну вістку, що Він - живий. Не дивно, що вони не боялися!

Як і кожного року, завершуючи нашу Великопосну мандрівку молитви і покаяння та, знову духовно переживаючи останні важкі дні земного життя Ісуса в літургійних богослуженнях Страсного тижня, ми опиняємося разом з побожними жінками, біля підніжжя порожнього гробу Ісуса.

Якою буде наша відповідь на дивовижний вид порожнього гробу і слова Ангела? Чи ми також втікати від повні страху і трепету, не в силах зустріти обличчя Бога, який перемилює наше уявлення про світ? Чи ми зможемо втекти від особистого виклику, який Він ставить перед нами? Або ми підійдемо до порожнього гробу і знайдемо там нашу надію?

Незалежно від того, якими є наші надії, зокрема, надія на примирення у наших людських взаєминах, на зцілення від фізичних хворіб або емоційного болю, на тісніші відносини з Богом, на мир в наших сім'ях, парафіяльних спільнотах, нашої країни, на припинення безглузлого пролиття крові в Україні та на відновлення миру в нашій Батьківщині, це все можна знайти у порожньому гробі Ісуса. Бо Бог примирив все з собою, зробивши мир через кров хреста і через розп'ятого і воскреслого Господа, первістка мертвих і початку нового творіння. (Кол 1:19-20)

Сьогодні ми святкуємо Воскресіння Месії, Сина Божого. Ми, як і жінки-мироносиці, повинні тремтіти від подиву, коли підходимо до порожнього гробу. Христос воістину воскрес! Як це чудово, коли ми зустрічаємося з живим Богом!

Наша гаряча молитва лине за те, щоб наш воскреслий і живий Господь дарував свій мир і благодать на вас і ваших близьких, на всіх наших братів і сестер розкиданих по всьому світу і особливо на нашу люблену і багатостраждальну Україну!

Христос Воскрес! Воістину Воскрес!

+Високопреосвященний Стефан Сорока
Митрополит Української Католицької Церкви у США
Архієпископ Філадельфійський для Українців

+Преосвященний Річард Семінак
Єпископ Чиказької єпархії святого Миколая

+Преосвященний Павло Хомницький, ЧСВВ (автор)
Єпископ Стемфордської єпархії

+Преосвященний Богдан Данило
Єпископ Пармської єпархії святого Йосафата

+Преосвященний Іван Бура
Єпископ-Помічник Філадельфійський

Великдень, 2015